

[Socialministeren.]

de kan formuleres i Hundredvis —, at jeg rent sagligt har taget det nye System op og sagt: Maa jeg faa at vide, hvor meget man mener at kunne faa gennemført fra Regeringens Side som Merudgifter paa Folkeforsikringen? Thi det er jo den Ramme, vi maa arbejde indenfor. Jeg kunde udmærket godt have lavet nogle Takster, der havde givet en Massemillionudgift, om hvilken vi vidste, at den ikke kunde gennemføres i den danske Rigsdag.

Paa Grundlag af denne Ramme — der var 8 Mill. Kr., jeg har brugt 9 — er de Takster, der er udarbejdet her, fuldkommen rigtige, og de er jo heller ikke i Realiteten anfægtet fra nogen Side. Altsaa Invalidere-nyderen med 3 Børn har nu 540 Kr. aarlig, hvor han end bor: efter mit Forslag faar han 1 068 Kr. i København, 906 Kr. i Byerne og 744 Kr. paa Landet. Det er dog fra alle Sider set en meget betydelig Forbedring og en fuldkommen Udligning. Et Ægtepar uden Børn faar, hvis de begge er Invalider, 810 Kr. nu; efter mit Forslag faar de 1 062, hvis de bor i København, 912 i Byerne, 756 paa Landet. De gaar altsaa paa Landet ned med 44 Kr., men i Virkeligheden gaar de jo ikke ned efter Systemet; de faar forholdsvis nøjagtigt det samme Beløb, hvis de statistiske Beregninger for Levefoden er rigtige, som alle andre tilsvarende faar her i Landet. En enlig Mand faar nu i Invalidere-rente 540 Kr.; efter Lovforslaget faar han 708 i København, 606 i Byerne, 504 paa Landet. Han gaar altsaa ned med 36 Kr. En enlig Kvinde faar henholdsvis 660 Kr., 564 og 468.

At de enligstillede paa Landet maa gaa ned, hvis man ikke skal anvende flere Millioner Kroner, naar man overhovedet skal gennemføre det Formaal, som vi alle har, ja, det er jo en Selvfølge. Det er en Selvfølge, ganske uanset hvad der skete i 1927 og 1921; det er kun et Spørgsmaal om, hvor mange Penge Staten har at ofre paa dette Formaal. Det er beklageligt, at Taksterne har været saa urimelige, at man til Trods for en Forbedring af Systemet paa 9 Mill. Kr. alligevel maa lade enkelte gaa ned i Grundrente i hvert Fald. Men jeg ved ikke, hvordan nogen Mand samtidig skal kunne bevare Fejlene ved en Ordning, naar han skal rette dem.

Ikke desto mindre er det jo det Faktum, man helt og holdent opholder sig ved fra Oppositionens Side. Jeg kalder ikke dette foyalt. Systemet er fuldkommen rigtigt albalanceret, udbygget med Tillæg i alle de særlige Trangstilfælde, og det ærede Medlem

Hr. Holger Larsen har udførligt paavist, at vi for at undgaa disse beklagelige Nedsættelser paa enkelte Omraader, Grænsetilfælde, der altid vil komme ved ethvert System og bliver værre og værre, jo daarligere Systemet har været i Forvejen, her har sørget for rigelige personlige Tillæg, særlig for Invalidere-nyderne paa Landet og for Aldersrente-nyderne i København. Saaledes har man paavist, at ingen ikke kan faa endda mere end nu, hvor der er Trang dertil, uden at sprænge det nye System.

Nu har man imidlertid taget paa det, som man har, og som man rent politisk maaske burde vente. Nu skal det udnyttes i Bladene rundt omkring med Tilsløring af, hvad det er for mange Goder, de 90 pCt. faar gennem det nye Forslag. Da nu alle de tre ærede Ordførere for Oppositionen, ogsaa det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, har udtalt sig lige beklagende over Tilpasningens Konsekvenser overfor enligstillede Invalidere-nydere paa Landet, det, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen kalder det svage Punkt i Lovforslaget — det maa være politisk, for sagligt er det fuldkommen rigtigt —, og hvorom det ærede Medlem Hr. Christmas Møller tilføjede, ganske vist i Modstrid med hans eget Partis Forslag, som jeg før citerede, at man overhovedet vistnok burde behandle Invalidere-nyderne bedre end Aldersrente-nyderne — herom kan der siges meget pro og contra —, ja, saa skal jeg virkelig være den første til at springe til, thi Spørgsmaalet her er til syvende og sidst ene og alene et Spørgsmaal om Penge, og er der noget, der interesser mig personlig, er det naturligvis at komme Invalidere-nyderne til Hjælp. Det har jeg arbejdet med i mange Aar, og det staar mit Hjerte særlig nær.

Det Udvalg, der bliver nedsat, kan derfor med det allerførste forvente, at det, der er passeret paa dette Omraade, giver sig Udslag i et Ændringsforslag fra min Side, medens jeg nærmere vil overveje, om dette bør formuleres som en Overgangsbestemmelse eller maaske snarere som et særligt Tillæg for konstateret Invaliditet, altsaa i den Retning det ærede Medlem Hr. Christmas Møller talte. Intet skal være mig kærere; men saa maa de ærede Oppositionspartier heller ikke, naar de saa kommer til Udvalget, glemme deres store Velvillie overfor Invaliderne, og de maa heller ikke lade denne Velvillie gaa ud over de andre Sider af Folkeforsikringsforslaget.

Men alligevel, selv om der altsaa formentlig snart kommer et saadant Ændringsforslag for at imødekomme Stemningen fra